

У дупке пуној Великој дворани Коларчеве задужбине вечерас је промовисана књига „Небеска дворишта“ епископа диселдорфског и целе Немачке Григорија у издању “Лагуне“.

О књизи су надахнуто говорили уредник издања Дејан Михаиловић, лексикограф и писац Влахо Божић, који је истакао да није реч о аутобиографији него о роману, а одломке је читала глумица Наташа Нинковић.

Владика Григорије, након књиге „Преко прага“ за коју је награђен „Кочићевим пером“, у свом новом делу пише о животу, лепоти и страдању мале али храбре заједнице која брани своје вековно огњиште. О завичају и успоменама. То је ода Планиници, која се нашла у вихору рата и човековој спремности на велике одлуке и дела. Роман почиње првим данима рата 1992. године.

- Разлике су добре, али поделе не ваљају. Не ваља када се делимо, а када имате разлике то ме је чинило срећним и у најнесрећнија времена. Нисам могао да не волим некога зато што муслиман или Хрват. Страшно се плашим тога да будемо сви исти, униформисани. У војсци нисам носио капу и кажњаван сам због тога сваки пут са по 20 склекова и то ми је било супер. Треба да будемо слободни у томе да волимо другог у његовој различитости.

А не да он буде исти као ми, нити ми треба да будемо као он, и у томе јесте наше богатство. У језику, ми смо од Вардара па до Триглава једно. У духу, у традицији смо у много чему једнаки, али опет смо сви различити и то је требало уважавати а због тога се није требало клати – истакао је владика Григорије који се 17. јуна пре три деценије замонашио а на исти дан ове године објављен је овај роман.

Додао је да је Босна тајанствена и зато је моћна. И да не треба бежати од мита јер он више открива него што покрива.

- Косово и Метохија је за многе Србе који тамо никада нису били завичај, и нико не може да објасни како. А то је зато што у себи носимо тај мит.

Како сам постао писац

- У петом разреду основне школе из српског језика сам добио 5 плус на тему „Шта ћу бити кад порастем“. Писао сам да ћу бити доктор и не знам шта сам све писао, али можда сам тада добио утисак да сам добар писац – насмејао је све владика Григорије и додао да је увек имао страх од физике и хемије, али зато је српски језик волео.

